

СТЕЛА

Казваше се Стела – красиво, звездно име. Имаше дълги черни коси, пуснати върху раменете, жарки, сочни устни и когато я целувах не затваряше очи.

Помня добре първия ден, когато я видях. Пред хотела спря малък бял фиат. Слязоха трима. Тя беше последна.

“Куфарите!” – каза, минавайки край рецепцията, и дори не ме погледна.

“Моля?” – попитах.

“Куфарите!” – повтори, без да се обърне.

“Това не е моя работа” – отвърнах раздразнен и си седнах на мястото.

Тя се обърна с явното намерение да изглежда ядосана, но срещна погледа ми и внезапно промени решението си.

“А чия?” – попита предизвикателно.

Посочих с пръст пиколото, без да проговоря. Тя ме изгледа изненадано, после тръгна към асансьора. На пиколото не каза нищо. “Пикла с пиклата й! – рекох си с яд. – Едва ли има и двайсет години, а вече прави фасони...”

На другия ден вече ме поздравяваше с небрежно кимане с глава, аз – също. На втория ден ми се усмихваше, когато поискваше ключа. Аз продължавах да бъда непроницаем. На третия ден бяхме двамата в бара, а през нощта остана при мене. Тежката ѝ черна коса бе стегната с тясна, червена лента, устните ѝ бяха едри и топли и когато ги целувах, не затваряше очи.

Бяха от Скопие. Баща ѝ, слаб, кокалест мъж, беше почти грозен, по-точно – некрасив, защото очите му – черни и замечтани, го спасяваха. Майката носеше темперамента и чара на южните славяни, заедно с присъщата им буйност и лекомислие.

Стела бе наследила меланхоличните очи на баща си и горещата, страстна хубост на майка си. (Би било ужасно, ако се бе случило обратното).

Седяхме в стаята ми и пиехме кафе. Тя се беше облегла на рамото ми уморена и пушеше. Обгърнах я с ръка и я целунах по шията. Тя потръпна.

“Колко си хубава, Стела!” – шепнех.

Тя се поддаде на настойчивия напор на ръката ми. Косата ѝ се разпиля смолиста върху възглавницата. Стоях наведен над нея и разглеждах лицето ѝ. Тя примигваше морно и ме гледаше насмешливо през полуотворените си клепачи с форма на бадем. Ресниците ѝ бяха дълги и извити. Надзърнах в очите. Дълбоки и тъмни, те опасно блестяха. Чувствах дъха ѝ. Тя протегна дългите си мургави си ръце и обгърна шията ми. Притегли ме към себе си и неочаквано се взря тревожно в мен. После трепна – почувствах това по едва доловимото стягане на преградката ѝ, и рязко се надигна.

“Нещо стана! Пусни ме!”

“Какво стана?”

“Пусни ме!”

Бързо се заоблича. На вратата спря и ме погледна. Лежах облегнат на дивана и я гледах разочарован. Смукнах от цигарата и установих, че бе угаснала.

Стела отвори рязко вратата и побягна нагоре по стълбите. Повдигна рамене недоумяващ и станах. В какво бях сгрешил?

Те често идваха на площадката на покрива на хотела. Денем беше прохладно. Хоризонтът се отдалечаваше и морето, уголемено десеторно, блестеше стъклено. Вечер бе зелено от неоновата реклама на хотела. Хората изглеждаха като призрци. В ъгъла имаше малък бар-кафе. Тук не идваха много хора – нямаше музика, а само едно радио.

Тази вечер отново бяха тук. Бащата пиеше бира, майката – коняк, а Стела ядеше шоколадов сладолед. Радиото унило мъркаше в ъгъла.

Внезапно то съобщи страшна вест. Момъкът на бара го усили докрай и всички се скупчихме около него.

Страхотно земетресение беше разрушило Скопие.

Майката слушаше невярваща с отворена от уплаха уста. Поглеждаше в недоумение ту мъжа си, ту радиото и не можеше да заплаче. Бащата се бе втренил невиждащ нейде пред себе си, чашата с недопита бира висеше в ръката му. Стела беше вперила широко очи в радиоапарата, сякаш виждаше там страшната картина.

Гостите от Македония (бяха няколко семейства) се събраха на терасата, бащата настрои апарата на Радио Скопие и всички те се заслушаха в дългия списък на откритите досега загинали хора. А под развалините лежаха още хиляди.

Ние, останалите, седяхме настрани, мълчаливи със своите чаши. После седнах до Стела и се взрях в очите ѝ... Тя не помръдваше. Беше отметнала глава назад, притворила очи, сякаш очакваше да я ударят. Говорителят продължаваше да чете имената...

Внезапно улових как миглите ѝ трепнаха, очите ѝ се отвориха широко. Лицето ѝ побеля като мъртво. Само от ъгълчетата на бадемовите ѝ очи бликнаха две сълзи. Пробягаха по бузите и се скриха в извивката на шията. Стоеше неподвижна, безсловесна, с отметната назад глава и разпилени по раменете коси и плачеше само с очи.

Погледнах към останалите – всички слушаха с напрегнати от страх лица, очаквайки да чуят името на някой близък. Когато дикторът свърши, всички един през друг заговориха на своя напевен диалект, така разбираем за нас. Щяха да си тръгват. Не можеха да останат тук...

Когато на другия ден понесох куфарите ѝ към колата, Стела спря до вратата на хотела и каза тъжно: “Помниш ли, когато вчера станах и си тръгнах?... Аз чух гласовете им... И между тях един, който ме викаше...” Тя рязко се обърна и изтича към колата.

Стоях и мислех – дали това е възможно? Дали в мигове на върховни изпитания придобиваме непознати за нас сили, които преодоляват пространството и времето?

16.12.1964 г. Пловдив.